

LES QUATRE ESTACIONS

En un bosc, hi vivia un ocell molt rondinaire. Trobava que hi feia sempre un clima primaveral. Ni massa calor, ni massa fred. Tot era cobert de flors i ple de bones olors. Però l'ocell ja n'estava fart.

– Sí, sí. Molt bonic. Però no puc menjar res gustós perquè encara està tot massa verd. M'agradaria que fes més calor, així la fruita es faria grossa i madura i podria atipar-me de valent.

I així va ser com, per desig de l'ocell, va arribar l'estiu. La calor es va ficar per tots els racons del bosc. Tot va créixer i madurar, i la fruita era molt bona, però l'ocell rondinaire aviat se'n va cansar.

– Sí, sí. Molt madur i molt bo, tot. Però tanta calor m’ha fet passar la gana.

Per si no fos prou, la calor va provocar un incendi al bosc. La temperatura encara es va fer més insuportable i els animals havien de fugir per no quedar rostits.

– Acabaré com un pollastre a l’ast. Tant de bo vinguessin les pluges i s’acabés la calor!

I així va arribar la tardor. Va ploure durant dies i nits, i l’ocell rondinaire no va trigar gaire a tornar a protestar.

– Sí, sí. Molt bé. S’ha apagat l’incendi i s’ha acabat la calor, però estic tan xop que no puc volar. Ja sé que el bosc necessita aigua, però tant de bo l’aigua fos sòlida, com la terra.

I va arribar l’hivern, que va cobrir tot el bosc d’aigua sòlida. O sigui, de neu.

L’ocell ja no es mullava, però com que el fred no li agradava gens, aviat va tornar a rondinar.

– Aai, tan bé que estava a la primavera, quan no feia ni fred, ni calor, ni eren tot pluges, ni tot dies de sol... Sisplau, que torni la primavera...

I així és com, des de no se sap quan, i fins no se sap quin dia, l’ocell rondinaire fa que les estacions vagin canviant i vagin passant primaveres, estius, tardors i hiverns.